

53^a Cantada d'Havaneres
de Calella de Palafrugell
6 Juliol 2019

Arjau
Neus Mar
Port-Bo
Son de l'Havana

The graphic features three large, hand-drawn red arches that resemble stylized waves or musical notes. Below these arches, the bottom half of the image is filled with a dense, overlapping pattern of thin, blue, wavy lines, creating a textured, water-like effect. The text is positioned on the left side, within the first red arch.

El de 16 de novembre de 1519, el conqueridor espanyol Diego Velázquez de Cuéllar, va fundar la vila de Sant Cristòfol de l'Havana, avui simplement ciutat de l'Havana.

Va ser en aquella ciutat on la fusió de cultures i religions, conjuntament amb els esdeveniments històrics van crear un pensament i una idiosincràsia amb els quals es va conformar la seva identitat actual, consolidant del tot una nació i un país.

Per això és just que aquest mig miler d'anys que celebrem no passi de llarg ni per als seus habitants ni per a tots aquells que formen part d'aquesta fusió, principalment d'Espanya. Encara avui la frase popular "més es va perdre a Cuba", conseqüència d'una pèrdua a favor d'un reclam just de llibertat, ressona a la nostra península de forma habitual.

Són moltes les comunitats espanyoles que veuen en el poble cubà un amor claríssim per tot l'heretat. Val a dir que a Catalunya aquest amor es reconeix en uns balls i una música pròpia del temps dels seus indians, també en una cultura i una arquitectura singulars.

I referit a tot això que dèiem prèviament, hi destaca per dret propi la Cantada d'Havaneres de Calella, reflex inequívoc d'aquesta relació.

Ens unim a la Cantada per felicitar a allò més genuí de la vila de Sant Cristòfol de l'Havana, perquè hi vibren els assistents, amb l'alegria de la nostra ciutat i l'homenatge que li fan a Calella de Palafrugell.

Mig mil·lenni, 500 anys, 6.000 mesos i 182.500 dies de raons per a un aniversari que ens pertany a tots, que tots podem celebrar, perquè és de tots els qui hem conformat el naixement, creixement i desenvolupament d'una nació.

Alain Gonzalez Gonzalez.

Cónsul General de Cuba per a Catalunya, Andorra i les Illes Balears.

Texidor Savigne.

Delegat de la Fundació Antonio Núñez Jimenez.
Espanya - Unió Europea

I DEMÀ, QUÈ CANTAREM?

Com ens vestim, què diem, amb qui ens relacionem. Els gestos, les accions i també les omissions. Tot ens posiciona, ens articula i ens identifica. També les músiques que escoltem i que llegim. A partir d'aquestes premisses, ens hem proposat reflexionar sobre el que ens expliquen les havaneres: les antigues i, sobretot, les actuals. Us convidem a fer una lectura serena i reflexiva per veure què transmeten aquestes cançons, més enllà d'històries de mar i desamors, de tòpics i estereotips. No cal anar gaire lluny per trobar textos que traspuen actituds i valors com a mínim qüestionables. Molts fomenten la desigualtat i les discriminacions de gènere i d'ètnia. En els relats d'havaneres (i moltes cançons) la dona és tractada sovint com un objecte –en sabem els seus atributs físics però no el que pensa– i el seu rol és d'inferioritat. Hi ha poques narracions on la protagonista és una dona que parla en primera persona: en la majoria de casos és un home qui s'expressa. La literatura sorgida arran del fenomen històric de la colonització tampoc ha contribuït massa a fomentar la igualtat ètnica.

Podem fer la vista grossa i enganyar-nos pensant que no passa res. Però el llenguatge crea realitats: no som impermeables a les actituds i als valors que es desprenen de les paraules que utilitzem. Escriure textos en un cançoner, cantar-los, enregistrar-los i reproduir-los dalt d'un escenari fomenta, en major o menor mesura, la normalització d'aquestes actituds i contribueix de manera determinant en la construcció de la nostra identitat.

L'havanera és un diàleg amb l'ahir que ens connecta amb la nostra història, ens situa i ens reafirma. Cal conèixer els referents, interpretar-los i generar-ne de nous des del nosaltres i des de l'avui. Interpel·lar el passat és el camí diari que construeix la tradició. Tal com deia el poeta Joan Brossa, «la millor manera de vèncer la tradició és de continuar-la, no de repetir-la». Des de l'any 2017 la direcció artística de la Cantada de Calella ha fet una aposta clara per la creació, incorporant peces que no s'havien sentit mai dalt l'escenari del Port Bo; i per una mirada contemporània, desacomplexada i valenta del fenomen havanera.

El debat és a les places, a les escoles, a les institucions que ens representen. I la Cantada no pot quedar-ne al marge si vol participar en la construcció de la societat contemporània. Una vegada més, la Cantada de Calella és pionera. En aquest cas, iniciant el debat a favor de la igualtat. Expressem el nostre compromís amb la gestació de l'havanera del present i del futur i animem a tot el col·lectiu de l'havanera a afegir-se a aquest espai de reflexió i debat.

Oriol Oller.

Director Artístic de la Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell

ÍNDEX

ARJAU

- 5 MAR DE BONANÇA
- 6 TÀNIA
- 7 MI MADRE FUE UNA MULATA
- 8 COM NO T'HE D'ESTIMAR
- 9 TAMARIU

SON DE L'HAVANA

- 10 EL CAPITÀ
- 11 ONADES DINS DEL COR
- 12 YO TE DIRÉ
- 13 PALMITO DE BARBACOA
- 14 LA BARCA XICA

PORT - BO

- 15 UNA TARDE PASEABA
- 16 EL BARQUITO DE NÁCAR
- 17 LA NAVE
- 18 EL SALANC DE CALELLA
- 19 LOLA LA TAVERNERA

NEUS MAR

- 20 VIVIR EN LA HABANA
- 21 LLOP DE MAR
- 22 CANÇÓ DE LA PETXINA
- 23 LA CAÑA DULCE
- 24 PLORA GUITARRA

CANTS CONJUNTS

- 25 LA BELLA LOLA
- 26 EL MEU AVI

MAR DE BONANÇA

Lletra: Josep Martí Clara "Bepes"

Música: Ricard Viladesau

I tot descansa, sota un sol alt,
l'ona amb bonança, besa el sorral.
Mar adormit sense cap salt
sense neguit de fer cap mal,
l'aire és d'encant i el mar ben blau
tot va cantant himnes de pau.

No passa vent res es remou
i el mar no es mou ran de rompent,
un bot se'n va, lluny de la platja
sembla que corre pel cel enllà.

I s'endevina, dolçor de mel,
una gavina, s'atura el cel.
No mou cap ala ni per atzar
l'ocell s'engalla mirant la mar,
para el vol mira torna a mirar,
xiscla i sospira i no s'en va.

No passa vent res es remou
i el mar no es mou ran de rompent,
un bot se'n va, lluny de la platja
sembla que corre pel cel enllà.

No es veu onada, saltar per res
i el mar tot és, mar de bonança.

TÀNIA

Lletra: Josep Martí Clara "Bepes"

Música: Ricard Viladesau

Ai Tània formosa que passes rumbosa un llavi vermell,
la galta bufona i et fa de corona ton negra cabell.
Les gràcies et plouen i mai de tu es mouen de tantes que en tens,
la pell embrunida i al veure't convida, tan blanca de dents.

Mirant-te se't lloa tan alta de proa, la planta que fas.
I al goig del teu aire, hi ha molt sospiraire que espera el teu pas.
Ai Tània estimada la perla encantada d'aquest palmerar,
quan véns s'endevina i tot s'illumina per veure't passar.

Ai Tània gitana ton pas encomana un aire cadent,
I al vol que tu portes se t'obren les portes i el mira la gent.
Tens aire de reina i es deixa la feina, dient el teu nom,
i el teu nom es canta i el cor s'ageganta i el canta tothom.

Mirant-te se't lloa tan alta de proa, la planta que fas.
I al goig del teu aire, hi ha molt sospiraire que espera el teu pas.
Ai Tània estimada la perla encantada d'aquest palmerar,
quan véns s'endevina i tot s'illumina per veure't passar.

Per veure't passar.

MI MADRE FUE UNA MULATA

Popular

Mi madre fue una mulata,
y mi padre un federal,
yo teniente de una fragata,
que va y viene para ultramar.

Cada vez que me veo, rodeado de mar,
cojo la guitarra y me pongo a cantar,
pregunto a mis penas, quien pudiera hallar
el rostro divino, que un pobre marino,
no pudo alcanzar.

Mil veces busqué la suerte,
sobre las olas del mar,
mil veces quise la muerte,
y no la pude encontrar.

No llores mi vida,
no llores mi amor,
mira que las lágrimas,
me causan dolor.

Si lloras la ausencia,
del bien que te amo,
llora vida mía, llora vida mía,
también lloro yo.

COM NO T'HE D'ESTIMAR

Lletra: Tòful Mus

Música: Josep Bastons

Com no t'he d'estimar malgrat em fas perdre el seny,
si tens l'encant de la mar quan l'oratge suau l'empeny.
Com no t'he d'estimar si em fas feliç cada dia,
avui, ahir i demà navegant al teu costat,
seguint el rumb de la vida.

Quan arribi la tardor i les fulles seques
vagin omplint els carrers.
Guiarem junts el timó, pels camins de la il·lusió
com fan els bons mariners.

Com no t'he d'estimar si ets la pau i el meu nord,
després de un mal temporal, els teus braços són un port.
Com no t'he d'estimar si sempre fons l'apatia,
amb el teu bon tarannà, la tristor de com se'n va,
ets una font d'alegria.

Quan arribi la tardor i les fulles seques
vagin omplint els carrers.
Guiarem junts el timó, pels camins de la il·lusió
com fan els bons mariners.

Cuidarem que el nostre amor; mai, mai no es faci malbé.

TAMARIU

Lletra: Narcisa Oliver

Música: Josep Bastons

De l'horitzó la ratlla ben traçada
ja la teranyina daurada pel sol romp.
En terra és fosc, encara és matinada
però a les coves d'en Gispert ja hi neix el sol.

Va poc a poc, avança carregada,
les gavines la segueixen en gran vol.
La mar està molt quieta, i és gelada.
L'aire marí ens promet un dia bo.

De la platja l'he vist arribar
i amb silenci d'un matí d'estiu
he sentit els mariners cantar
una havanera a Tamariu:

"Quan neix el sol a Tamariu
de l'Iris va prenent els colors;
la gavina deixa son niu
i la mimosa obre ses flors.
La mar, les roques va besant,
el cor somnia un cant joliu.
És aquell cant que surt del mar:
que n'ets de bella, Tamariu!"

EL CAPITÀ

Lletra: Carles Casanovas

Música: Antoni Mas

Quan naveguis de bolina,
Sota el grop, orsant la nau.
Quan la boira sigui espessa
I el redós quedi llunyà.
Quan terregis entre lloses,
Perquè el vent és massa fort.
Quan el cel no té resposta
Llavors sabràs el que costa
Menar la nau fins a port.

TORNADA

Que senzill ser capità
Quan el vent bufa de popa,
Quan no hi ha esculls a tocar,
Quan la pesca és generosa.
Que senzill ser capità
Sota estrelles i a coberta
Tot singlant per mar oberta
I amb la lluna de costat
Quan el far no sigui guia
Perquè no volen els déus.
Quan l'onada trenqui a sobre.
Quan et costi estar dempeus.
Quan la mar brami gelosa,
I tremoli tot el casc,
Quan la força sigui escassa,
Llavors sabràs quina traça
Li cal a un bon capità.
Que senzill ser capità...
Quan la mar dorm
encalmada,
Quan Neptú fa migdiada,
Jo també sóc capità!!!

ONADES DINS DEL COR

Lletra: Josep Andújar

Música: Llorenç Fernàndez

Les portes han tancat
a la vella taverna
El sostre s'ha impregnat
del fum de les espelmes.
I un retall d'havanera
han guixat a la paret del darrera..
Parla de navegants,
de tresors i de somnis.
De dames, capitans
i de pirates bornis.
Temporals, nits serenes
i dels cants de sirenes.
D'amors a cada port
de l'escuma i la sal.
D'onades dins del cor
del bressol de l'albada.
Dels mariners
que es van enamorar
i dels que mai no van tornar.

De peixos argentats,
del repòs de les cales.
D'oceans imaginats
dels records de l'Havana
D'aiguardents, de gavines
i de veles al vent.
D'amors a cada port
de l'escuma i la sal
d'onades dins del cor
del bressol de l'albada
Dels mariners
que es van enamorar
i dels que mai no van tornar..
De tant que el mar els va estimar.

YO TE DIRÉ

Lletra: Enrique Llovet

Música: Jorge Halpem

Yo te diré porque mi canción
te llama sin cesar
me falta tu risa
me faltan tus besos
me falta tu despertar.

Yo te diré porque mi canción
se siente sin cesar,
mi sangre latiendo
mi vida pidiendo
que tu no te alejes más.

Cada vez que el viento pasa
y se lleva una flor,
pienso que nunca más
volveras mi amor.

No me abandones nunca
al anochecer
que la luna sale tarde
y me puedo perder.

Y así sabrás
porqué mi canción
te llama sin cesar
me faltan tus besos
me faltan tus risas
me falta tu despertar.

PALMITO DE BARACOA

Lletra i Música: J.Lluís Blázquez

Palmito de Baracoa
cubano alegre y muy sensual,
moreno como azabache
vestido de veintiún ojal.

Sólo tiene un defecto
no le gusta el trabajar,
palabra del diccionario
que deberían eliminar.

Y cuando va de guateque
todos los bailes visitará
con las lindas mulatitas
menea el "body" a reventar.

Le gusta mucho el bolero
la salsa y el chachachá,
Se cimbreo con la guaracha
y se derrite al rumbear.

¡Que le den candela!
Conmigo no cuenten
Que le den candela
Yo ya no trabajo.

¡Que le den candela!
para que preocuparse,
así los problemas
nunca se arreglan.

¡Que le den candela!
vive más la vida,
sácale gustito
y echa mucho amor!

Tienes que gozar
lo vas a desear,
si te lo propones
de aquí para el cielo
vas a llegar.

Palmito se ha jubilado
él sólo sueña con jumar,
ahora duerme de día
y va bailongo de madrugada.
La platita que tenía
la gasta en diversión,
se compró ropa y sombreros
y zapatitos de charol.

Y cuando llegan las gringas
forma un aguaje su corazón,
al guararey las hechiza
y las conquista en el malecón.

Le encanta beber mojito
daiquiri y sabroso rón,
pero lo que más le
enciende
la rumba y el rico son.

¡Que le den candela!
...

LA BARCA XICA

Lletra: Rafel Llop

Música: Josep Mª Roglán

Amb l'esclop d'un pescador
m'he fet una barca xica;
d'un llapis el pal major
i la vela més bonica
d'un retall de mocador.
Els remes els he fet tallar
dels boixets d'una puntaire
i per a poder-la ancorar
un ham que no pesi gaire
lligat amb fil de pescar.

Amb l'ala d'un papallóç
i una agulla de pinassa
faig la canya i el timó
per si a cas hi ha maregassa
no es posi gens al gairó.

La xarxa la fa un follet
amb tela de mosquitera,
que jo conec un indret
per quan surti de pesquera
on només hi ha xanguet.
La meva barca és així
petita com una engruna,
i quan solqui el blau marí
tindrà la llum de la lluna
il·luminant-li el camí.
I el dia que arribi a port
carregat de proa a popa,
vela inflada i remant fort,
tot el poble farà tropa
pregonant la meva sort.
Tothom dirà: Déu n'hi do,
tanta pesca no s'explica,
tres unces del peix millor,
amb una barca tant xica
com l'esclop d'un pescador.

UNA TARDE PASEABA

Popular

Una tarde paseaba
Por la orilla del mar
Y la niña que yo amaba
Al fin pude encontrar.

Me dijo así
con mucho primor,
que ya me amaba
con todo su amor.

Le dije así,
cuando mía serás,
muy amante y fiel
me satisfacerás, me satisfacerás.

Cuando mía serás,
los dos viviremos.
Cuando mía serás,
los dos gozaremos.

Cuando mía serás,
Yo tuyo seré
Y hasta el otro mundo
Contante seré.

EL BARQUITO DE NÁCAR

Lletra: Anselmo Mas

Música: Manuel Cerdrán

Sobre el cristal
sereno del Caribe
bogando va
un barquito de vela.
No es un galeón.
Orgullo de los mares
con su casco de nácar veloz
y sus velas en flor.

Una canción
va escribiendo su quilla.
Ritmo dulzón
que se mece en las olas
y viaja feliz
rumbo a la madre patria
a llevar el mensaje
de una bella canción:

Las notas
de una dulce habanera
son besos
para tierra española,
regalo
de las olas que llegan.
Y el barquito de nácar
va surcando los mares
al compás del amor.

LA NAVE

Popular

Vente, niña, que el buque te espera
tengo lista la tripulación,
esa nave, que ves cañonera,
hoy espera a tu disposición.

Ese faro que en tus ojos brilla,
al momento, de amor se encendió
y sentado sobre la escotilla
de tristeza mi pecho enfermó.

Qué felices aquellos momentos
de amor en mi mente,
quisiera morir,

“Pa’ que sepas, mi prenda querida,
que mi muerte o vida
depende de ti.

Vente conmigo al mar
y no me hagas sufrir
y si quieres gozar,
dime que sí
dime que sí.

EL SALANC DE CALELLA

Lletra: Carles Casanovas

Música: Josep Bastons

Cantàvem a la taverna
entre fum i gots de vi,
i entre notes, acords i gresca
s'endevinava lo teu encís.

Un llibre fou la guspira,
nostàlgic cant mariner.
Joiosa nit d'havaneres,
del teu salanc en som presoners.

Les voltes,
velles guardianes
geloses i ufanes,
vetllen el teu cant.

Les barques,
faran sentinella
guarnint sota estrelles
tot el teu encant.

Gloriosos cantaires
et feren bressol,
amb veus delicades
banyades d'alcohol.

Calella,
cinquanta trobades,
cinquanta cantades,
t'han fet la més gran.

Calella, bressol del salanc.

LOLA LA TAVERNERA

Lletra: Carles Casanovas

Música: Josep Bastons

Ja de negra nit buscant aixopluc entra a la taverna.
El vent i la pluja van malmenant dies de tardor.
Mariner jove, tibat i fort, amb fulard negre lligat al coll,
alt, roda-soques, perdonavides i adulator.

- Corre, Lola, posa'm un got de vi i et cantaré una cançó.

I mentre li canta una havanera amb la guitarra,
ella mou el cul, balanceja els pits, xiscla una rialla,
i mirant coqueta, pica l'ullet al noi de Calella,
gronxolant el cos, marcant el compàs d'aquella havanera.

El teu cos m'encén, el teu cos em pot, mulateta bella,
jo t'estimaré fins la fi dels temps, si tu vols ser meva.
I la bella Lola llença el davantal,
mans a la cintura, balla amb soltura pel seu amant.

Quan arriba el vespre la tavernera encisadora
espera el galant que com cada nit l'ha d'enamorar.
Amb la guitarra i un got de vi, cantarà alegre tota la nit,
cançons de Cuba, cants de mulates i blau marí.

- Corre Lola, posa'm un got de vi, i canto tota la nit.

I mentre li canta...

VIVIR EN LA HABANA

Popular

Yo quisiera vivir en La Habana
a pesar, a pesar del calor que hace allí,
pasar la vida en una hamaca
pensando en ti, pensando en ti.

Yo no puedo vivir sin ti,
a La Habana he de volver
en busca de aquel amor
que le das a otra mujer.

En La Habana me regalaron
un tarrito de rica miel
y al probarlo se despertó
en mi pechito un vivo querer.

LLOP DE MAR

Lletra i música: Ramon Carreras

Amb setanta anys a l'esquena
la pipa sempre a flor de llavi
contemplant la nit serena
vora la mar s'hi passeja un avi.

Tota una vida gronxat per les ones
amb son bastó caminant a l'atzar
contemplant la nit serena
s'hi passeja un llop de mar.

Quan el temporal i la tramuntana
inflaven les veles d'un vell bergantí
jove i aferrat al pal de messana
cridava ben fort, EL MAR ÉS PER MI!

Ara que ja és vell, al vespre no marxa
ja no va a la pesca, ja no té companys
només va a passeig i enyora la xarxa
camina feixuc, pel pes de tants anys.

CANCÓ DE LA PETXINA

Lletra: Maria Escrivhula

Música: Francesc Camps i Marta Segura

Mar endins hi ha una cançó
que la guarda una petxina.
Ningú sap si és de dolor
ni si és de tonada fina.
Ningú sap si la va fer
una princesa encantada,
si fou un vell mariner
o una noia enamorada.

Prou voldrien els estels
robar el secret que l'envolta,
i escampar-la per els cels
xuclant-ne la sal que porta.
Les gavines van volant
arran de l'aigua adormida
fantasioses van somiant
que a la cançó donen vida.

I les barques i els llaguts
jugant amb la garbinada
busquen en els fons perduts
la misteriosa tonada...

Ni un estel la trobarà,
ni un llagut ni una gavina
perquè el mar la vol guardar
tancada en una petxina.

LA CAÑA DULCE

Popular

Estando yo una mañana
triste y lloroso mirando al mar
me encontré con una mulata
que me mostraba su delantal
me encontré con una mulata
que me mostraba su delantal.

Yo la miraba, yo la miraba y me sonreía.
Al mismo tiempo, al mismo tiempo
yo le decia,
sal mulatita, salte del mar.

Que a mi me gusta
que a mi me encanta
que a mi me gusta tu delantal.
Que a mi me gusta
que a mi me encanta
que a mi me gusta tu delantal.

Sus ojos eran azules
como las olas del mes de amor
y su cinturita curvada
como la caña del pescador
y su cinturita curvada
como la caña del pescador.

Quiéreme niña, quiéreme niña
quíereme siempre.
Quiéreme tanto, quiéreme tanto
como te quiero
a cambio de eso, yo te daré

La caña dulce, la dulce caña
la caña dulce, y el buen café.
La caña dulce, la dulce caña
la caña dulce y el buen café.

PLORA GUITARRA

Lletra i música: J.LL. Ortega Monasterio

Si penses que perquè canto jo estic alegre,
si penses que una guitarra no sap plorar,
no oblidis que fins les roses guarden espines,
no oblidis que fins el vidre es pot trencar.
Recorda qui t'escrivia cartes sinceres,
recorda qui t'enviava cartes d'amor,
recorda les meves roses de primavera
flors de la vida que surten del cor.

Canta a la verda primavera,
canta vora el mar platejat,
canta cardina torrentera,
canta a la quietud de la mar.
Mira nineta que enamores
mira la trista soledat;
penso en tu totes les hores,
de nit i dia vull ser al teu costat.

Jo canto perquè qui canta el seu mal espanta,
jo canto perquè amb la barca sempre et recordo
i encara que la mar brami ve la bonança,
nineta es per això que et vull cantar jo.
Voldria tenir-te amb mi, és el que voldria,
voldria que el teu amor amb mi tornés
i amb roses i clavellines t'abraçaria
i a la fi tindria la joia més gran!

Canta a la verda ...

LA BELLA LOLA

Popular

Cuando en la playa la bella Lola,
su larga cola luciendo va,
los marineros se vuelven locos
y hasta el piloto pierde el compás.

¡Ay! que placer, sentía yo,
cuando en la playa sacó el pañuelo
y me saludó, pero después, llegó hacia mí,
me dio un abrazo y en aquel lazo creí morir...

Después de un año de no ver tierra,
porque la guerra me lo impidió,
me fui al puerto donde se hallaba
la que adoraba mi corazón...

¡Ay! que placer, sentía yo,...

La cubanita lloraba triste,
de verse sola y en alta mar,
y el marinero la consolaba:
no llores Lola, no llores más.

¡Ay! que placer, sentía yo,...

EL MEU AVI

Lletra i música: J.L. Ortega Monasterio

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del "Catalán", el millor
barco de guerra
de la flota d'Ultramar.

El timoner i el nostramo i catorze mariners
eren nascuts a Calella, eren nascuts
a Palafrugell...

Quan el "Catalán" sortia a la mar,
els nois de Calella feien un cremat,
mans a la guitarra, solien cantar,
solien cantar: Visca Catalunya!
Visca el "Catalán"!...

Arribaren temps de guerres,
de perfidies i traïcions
en el mar de les Antilles
retronaren els canons.
I els mariners de Calella,
el meu avi enmig de tots,
varen morir a coberta, varen morir
al peu del canó!

Quan el "Catalán" sortia a la mar,
cridava el meu avi:
apa nois que és tard!
però els valents de bordo
no varen tornar, no varen tornar
tingueren la culpa
els americans...

ORGANITZA

INSTITUT DE
PROMOCIÓ ECONÒMICA
DE PALAFRUGELL

ajuntament de
palafrugell

PATROCINA

COL·LABOREN

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

Girona

Patronat de Turisme
Costa Brava Girona

Autor de l'obra del cartell d'enguany: Rosa Aguiló
Disseny del Cartell: Gràfic Art Studio

Amb les
havaneres

*sempre un
bon cremat*